

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce M. V.**, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2003, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 1. 2004, č. j. 16 Cad 167/2003 - 9,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Dne 22. 1. 2004 odmítl Krajský soud v Plzni usnesením č. j. 16 Cad 167/2003 - 9 žalobu proti rozhodnutí žalované (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 7. 10. 2003, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Karlových Varech poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 60 %. Krajský soud své usnesení zdůvodnil tak, že žaloba nemá potřebné náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Jelikož však již marně uplynula lhůta pro rozšíření žalobních bodů podle odst. 2 tohoto ustanovení, představuje absence žalobních bodů v žalobě neodstranitelný nedostatek podmínky řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které namítá, že soud měl vyzvat žalobce k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a poskytnout mu k tomu

přiměřenou lhůtu. Teprve pokud by žalobce v této lhůtě vady podání neodstranil, mohl by soud žalobu odmítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti dle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítaným důvodem je důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu; tato nezákonnost měla být způsobena nesprávným právním posouzením okolností, za nichž je soud povinen vyzvat navrhovatele, aby své podání doplnil.

Nejvyšší správní soud ze spisů zjistil, že žalobce převzal napadené správní rozhodnutí 13. 10. 2003. Žalobu podal u stěžovatelky, tj. správního orgánu dne 8. 12. 2003. Tato žaloba, ačkoli byla označena jako odvolání, neobsahovala žádné důvody, pro které shledává žalobce napadené správní rozhodnutí nezákonným. Stěžovatelka zaslala žalobu společně se svým vyjádřením Krajskému soudu v Plzni, který ji obdržel dne 15. 12. 2003.

Podle § 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat i žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Dále podle druhého odstavce tohoto ustanovení platí, že žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. O rozšíření žaloby se přitom jedná i tehdy, pokud žalobce doplňuje žalobní body v případě, kdy žaloba neobsahovala žádný žalobní bod. Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zákon lhůtu jinou; zmeškání této lhůty nelze prominout (§ 72 odst. 1, 4 s. ř. s.).

Tyto požadavky jsou stanoveny v důsledku přísné dispoziční a koncentrační zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře zaujímá stanovisko, že pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn jen ve lhůtě pro podání žaloby. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40). Uplynula-li již lhůta pro podání žaloby v době, kdy žaloba došla soudu, je nedostatek žalobních bodů neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro který soud takovou žalobu usnesením odmítne.

V posuzované věci podal žalobce žalobu u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí žaloba směřuje, tj. u žalované, a to včas. Krajský soud v tomto směru nepřesně uvedl, že žaloba byla doručena soudu po uplynutí lhůty k podání žaloby. Napadené správní rozhodnutí bylo doručeno žalobci 13. 10. 2003. Jelikož však dne 13. 12. 2003 byla sobota, je podle § 40 odst. 3 s. ř. s. posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, tzn. pondělí 15. 12. 2003. Žaloba tedy došla soudu poslední den uvedené lhůty. Krajský soud nebyl za těchto okolností povinen vyzývat žalobce k odstranění vad podání. Uplynutím lhůty pro podání žaloby za situace, kdy žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, bylo řízení o ní

zatíženo neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, a krajský soud proto nepochybil, jestliže ji usnesením odmítl.

Návrh, který žalobce u stěžovatelky podal sice včas, neobsahoval ani údaj, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, ani neobsahoval žádné skutkové či právní důvody, pro které správní rozhodnutí napadá. Soud ve správním soudnictví nemůže za žalobce dovozovat, z jakých příčin se domáhá soudního přezkumu. Uplynutím zákonné dvouměsíční lhůty se absence řádného návrhu na zahájení řízení (žaloby) v projednatelném stavu stává nedostatkem neodstranitelným, a proto řízení o takovém návrhu nemohlo proběhnout.

Ústavní konformita tohoto postupu soudů ve správním soudnictví byla rovněž opakovaně posouzena Ústavním soudem (např. rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 251/04, III. ÚS 36/05) a shledána v souladu s ústavně zaručenými právy a svobodami.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl, shledav ji nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalobce, který měl formálně úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu